

Η ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 4.)

στὰρὰ καὶ ἐλαφρὰ ὡς χελιδῶν ἐπέτα ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος, καὶ ἀπὸ σκιάδος εἰς σκιάδα ἄδουσα τὰ ἀπαθῆ τῆς νεότητος ἄσματα, τὰ καθι-
στῶντα ζηλότυπον τὴν ιδιότροπον ἀηδόνα.

Ποσάκις ἡ Σελήνη δὲν ἐκρύβη ὑπὸ νέφος εἰς τὴν ἐμφάνησίν της καὶ τῆς νυκτὸς τὰ πνεύματα ἐξέστησαν εἰς τὴν διάβασιν αὐτῆς. Πο-
σάκις ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ παραθύρου της ἐμεθύσκετο ἐπὶ ὥρας ὀλοκλή-
ρους εἰς ἀθώας ὄνειροπωλήσεις, τὰς ὁποίας γεννᾷ ἡ θεὰ τῆς ἐκτετα-
μένης θαλερᾶς πεδιάδος καὶ ἡ ἐλεύθερος ἀναπνοὴ παρθένου ἀτμο-
σφαίρας.

Ἄλλοτε πάλιν εἰς τοῦ γειμῶνος τὰς ὥρας, ὅταν ὁ οὐρανὸς ἀστρά-
πη καὶ βροντᾷ, ἄνεμος δὲ μανιώδης συνέτριβε ἐπὶ τῶν δέλων της τὴν
χάλαζαν καὶ ἔχυνε τὴν βροχὴν, ἡ Ἄνθῃ ἐκεῖ ἴστατο καὶ ἐθαύ-
μαζεν, ὡς ἡ ἀθωότης, τὰς συνταράξεις τῆς φύσεως, χωρὶς νὰ φοβῆ-
ται ἢ νὰ δισειδαίμονῃ εἰς τὰς κακίας αὐτῆς.

Ὅποια ὅμως ἀπὸ τῆς χθὲς μεταβολῆ! Ἐγκατέλειψε τὴν προσ-
φιλῆ της ἐκείνην θέσιν ὡς ἀρχὴν ἐγκαταλείψεως τῆς ἰδανικότητος,
καὶ ἀπὸ τῆς σήμερον κατέλαβε τὴν πρὸς τὴν μονότονον ὁδὸν βλέ-
πουσαν, τὴν εἴσοδον ἐν τῇ πραγματικότητι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· καὶ
ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ἡ παραμικρὰ φωνὴ τὴν ἐτάραττε, τὴν ἀπέσπα,
διότι τοῦ ἔρωτος ἡ ὁδὸς οὕτω προετοιμάζεται.

Πρῶτον δι' ἐνὸς κτυπήματος ἀνοίγεται μέγα κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ
ἡμῶν, εἰς ὃ ἀντηχοῦσι καὶ αἱ ἐλάχισται τῶν αἰσθήσεών μας προ-
σβολαί, μέχρις οὗ ὁ ἔρως ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ θεραπείᾳ τῶν πόθων,
καταλάβει ἀμερίμνως τὴν ἑδραν τοῦ καὶ πληρώσει τὸ κενὸν τοῦτο.

Δι' ὅλου λοιπὸν παράδοξόν ἂν καὶ ἡ Ἄνθῃ εἰς τὸν κόρτον τῆς ἀ-
μάξης ἐταράχθη, καὶ ὅταν ἤκουσεν, ὅτι ἔστι πρὸ τῆς οἰκίας, συνεπὲς
ἦτο νὰ ἐγερθῆ ἐλπίζουσα νὰ εἶδῃ τι ποθητὸν, καὶ φυσικώτατον πάλιν
νὰ ἐπαναπέση, μετανουσῶσα διατὶ νὰ κοπιᾷ τὴν νὰ ἴδῃ ἄμαζαν διαβαί-
νουσαν, ἥτις κατὰ τύχην ἔστι, καὶ πάλιν ἐπανελάβε τὸν δρόμον
της. Προσῆλωσε τότε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀναχείρας ἐργο-
χείρου της, χωρὶς ὅμως νὰ ἐργάζεται· ἀλλ' ἀνεπαισθήτως στενοχω-
ρηθεῖσα εἰς τὴν προσῆλωσιν ἐκείνην, τὸ αἷμα ἀνέρρρευσε ἐν τῇ κεφα-

λή και σκοτοδινίαις τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἔκαμιν νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην καθαρᾶς ἀτμοσφαιρας· ἠγέρθη ἤνοιξε μηχανικῶς τὰς δέλους καὶ ἀνέπνευσεν εἰς τὸ εἰσρεῦσαν ρεῦμα ψυχροῦ ἀέρος, ἐπακούθησεν ἐκεῖ, διότι ὠραία καὶ θερμοτάτη ἀνηγγείλλετο ἡ ἡμέρα, καὶ σχεδὸν ἐλησμονήθη εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖνην.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἄμαξα τῆς ὁποίας τὰ περικαλύμματα εἶχον ἀφαιρεθεῖ, ὅπως ὁ ἐν αὐτῇ ἀπολαύη τὴν ὠραίαν ἐν εὐδία φύσιν. ἐσύρετο ἀπὸ ρυτῆρος· διότι, ἐπειδὴ ὁ περίπατος ἐπροκάλεσε τὴν ὄρεξιν ὁ Γαβριὴλ εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, νὰ διέλθῃ ταχέως χωρὶς νὰ σταθῇ εἰς τῆς ἐξαδέλφης του· ὀλίγα βήματα εἰσέτι καὶ εὗρίσκετο ὑπὸ τὸ παραθύρον τῆς οἰκίας. Αἶφνης περιεπτύχθη μεθ' ὀρμῆς ἐντὸς τοῦ μανδύου τοῦ ὅπως καταστειλῇ τοὺς σφοδροὺς παλμούς τῆς ἀποστάτου καρδίας του, διότι ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἀνεγνώρισε τὴν Ἀνθῆν, καὶ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ ἂν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν χαιρετήσῃ.

Ἡ Ἀνθῆ ἐξ ἄλλου, ἐν τῷ ρευθασμῷ της, ἐνῶ ἀνεπόλει τὴν εἰκόνα του, διότι περὶ τίνος ἄλλου βεβαίως ἠθέλητε νὰ σκέπτηται ἢ ἐπὶ τῆς ἀσθενείας, ἣτις ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἀνεφάνη εἰς τὰ περίχωρα τῆς καρδίας της; ἐν τῷ ρευθασμῷ της αὐτῷ ῥίψασα ἐν βεβαρυμένον βλέμμα ἐπὶ τῆς διερχομένης ἀμάξης μόλις ἀνεγνώρισε τὸν Γαβριὴλ καὶ — Ἄ! ἀνέκραξεν, ὡς ἄνθρωπος καταληφθεὶς ἐξ ἀπροόπτου ἐπαυτοφόρῳ εἰς τὸ ἔγκλημα· εἰθίναζε τὴν ἐντρομον κεφαλὴν της, ἣτις κατέβριψεν ἐπὶ τῶν ὤμοπλατῶν της τὴν ἀτιμελῆ κόμην της, καὶ μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς ἀπεσύρθη ὠθήσασα τὰς δέλους, ὥστε συνέτριψεν ἕναν αὐτῶν καὶ κατέπεσεν λειποθυμημένη. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν καὶ κατόπιν θεώρησε μετ' ἀπορίας τὸν ἐπιβάτην του, ὅστις ὄχρὸς καὶ μὲ στόμα χαίνον θεώρει εἰσέτι τὸ παράθυρον τὸ στυνόμενον εἰς τὴν ὄρασίν του, διότι ἡ ἄμαξα διήλθεν, ὡς ἀστραπὴ, καὶ μόλις ἔφθασεν μέχρις ἐκείνου ἡ κραυγὴ, καὶ ὡς ὀπτασίαν ἀντελήθητ' ἀ συμβαίνοντα, τὰ ὁποῖα ἐζήτει νὰ ἐξηγήσῃ. Αἶφνης χαρὰ ζωτικῆ ἀνέλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καί·

Αναμφιβόλως, διενόηθη, περὶ ἐμοῦ σκέπτεται· ἄλλως διατὶ ἡ κραυγὴ, διατὶ ἡ τόση βία νὰ κρυθῇ, ἐνῶ φυσικώτατον ἦτο νὰ μείνῃ, νὰ δεγθῇ μάλιστα τὸν χαιρετισμὸν χωρὶς νὰ συγχισθῇ; Ἄλλ' ὁ ἔρωσ·

Ω! ὁ ἔρως εἶναι προδότης! ἐπεφώνησε, καί· ἦν στιγμήν ὁ ἀμαξηλάτης περιστέλλων τὸ τάχος τῶν ἵππων του εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως, ἤκουσε χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ καὶ ἠρώτησε·

— Τί συνέβη αὐθέντη;

— Ἄ! τίποτε· βεβαίως ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη μὲ ἐγνώρισε, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐστάθημεν, ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ ὅτι δυσαρρεστέται, προσποιηθεῖσα τὴν θυμωμένην· νόστιμο καὶ τοῦτο, διότι ὡς ἀδέξιός ὑποκριτῆς συνέτριψε μίαν ὕελον· ἔλεγε καὶ ἐπροσπάθη νὰ γελάσῃ.

Ἀδιάφορον τώρα ἂν ὁ ἀμαξηλάτης ἔμεινεν εὐχαριστημένος εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἢ ὄχι· τὸ βέβαιόν εἶναι, ὅτι ἀντεμείφθη διὰ δύο ἐπὶ πλέον δραχμῶν, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου του.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν αὐθέντη, καὶ ἂν εὐχαριστήθητε σήμερον καὶ εἰς, ζητᾶτε πάντα τὸν — Μπίρμπον — ἄμαξα ἀριθ. 57.

Ὁ Γαβριήλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας του, διότι ἐκεῖ κατέβη, περιμενόμενος ὑπὸ τῶν σεβασμίων γονέων του, ἵνα τῷ προσφέρωσι τὸν συνήθη ἄσπασμόν.

— Πού ἦτο Γαβριήλ; ἠρώτησε ὀγδοκοντούτης πατήρ.

— Πρωτὶ ἐξῆλθες σήμερον, παιδί μου, προσέθηκεν ἐξηκοντούτης μήτηρ.

— Ναί! διότι δὲν εἶχα ὕπνον, ἔπειτα ἡ αὐγὴ μὲ ἐπλάνεσεν, ἐφάνη τόσον ὠραία, ὥστε μοι ἐπῆλθε διάθεσις νὰ χαρῶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

— Ἄλλ' ἀπὸ τὸν χορὸν δὲν ἦτο κοπιασμένος; ἔπειτα ὁ ὑπνρέτης εἶπεν, ὅτι κατέβης μὲ τόσῃ ταχύτητά χωρὶς νὰ τῷ ἀπευθύνῃς λέξι, καὶ ἡ κλίνη σου εὐρέθη ἀνέπαφος· αὐτὰ μᾶς ἔκαμαν ν' ἀνησυχῶμεν.

— Συγνώμην διὰ τὴν ἀνησυχίαν· νεανικὴ ἰδιοτροπία. . . ἡ κλίνη . . . καθὼς ἐπέστρεψα ἤμην τόσῳ κοπιασμένος, ὥστε ἅμα ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς καθέδρου μου, ἀπεκοιμήθην. . . .

— Ἰδέ το ἐκεῖ, τὸ ἀσυλλόγιστο! νὰ ᾄγῃ νὰ κρῶσῃ.

— Αἱ! ἡ νεότης δὲν σκέπτεται, ὡς οἱ γέροντες, ἀνεμάσσησεν, ὁ νεῶδός γέρων. Ποσάκις ἐγώ. . . καὶ βαθύς στεναγμὸς συνεπλήρωσε δλόκληρον ἱστορίαν του.

Ὁ Γαβριήλ ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνα του, διότι ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ διαχυθῇ ἐν ἑαυτῷ, νὰ βρεμβάσῃ· εἰσῆλθεν, εὗρεν τὸ σύνθημα πρόγευμά του παρατεθημένον, ἔκλεισεν ἔσωθεν τὴν θύραν καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσῃ ἐρρίφθη ἤδη, ὡς ἦτο, ἐπὶ τῆς κλίνης του· ἀλλὰ μὲντοι παρῆλθον ὀλίγαι στιγμαὶ καὶ ὁ ὕπνος ἀπαυδήσας νὰ πετᾷ, βαρῦς ἐπεκάθησεν ἐπὶ τῶν βλεφάρων του, διότι καὶ ἐκεῖνος, ὡς καὶ ὁ Γαβριήλ ἀνάγκην εἶχον ἀναπαύσεως.

Νέου πρόσωπον.

Εἰς τὴν ὄξειαν κραυγὴν, τὸν θόρυβον τῆς συντριβομένης ὕλου καὶ τὸν πάταγον τῆς καταπεσούσης πρὸς τὰ ὀπίσω Ἀνθῆς ἔδραμεν ἡ θαλαμπίλος, εὗρε δ' αὐτὴν ἐκτάδην κειμένην, ἔβαλε φωνὴν καὶ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ μὲ ψυχὴν φεύγουσαν ἔδραμε, καὶ ὁ πόνος τῆς ἦτο μέγας, ὅτε εἶδε τὴν ἀναίσθητον θυγατέρα της.

— Τί ἔπαθε Μαρία; τί ἔχεις κόρη μου; — ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! ἀπὸ χθὲς τὸ ἑσπέρας μου τὸ βάσκαναν τὸ παιδί μου· ὦ χωρὶς ἄλλο· χωρὶς ἄλλο!

Ἄνθῃ μου! Ἄνθῃ μου! ἐκραύγαζεν ἡ ταλαίπωρος καὶ ἔτριβε τὰς ψυχρὰς χεῖράς της καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν τῆς λειποθυμημένης, ἀγνοοῦσα τί νὰ πράξῃ.

— Μαρία! ὀλίγον ροδόξυδον. Ὁ Ἰωάννης νὰ τρέξῃ εἰς τὸν Ἰω-

πρόν— ὦ ! ὄχι στάσου, βοήθησε νὰ τὴν μεταφέρωμεν εἰς τὴν κλίνη-
της, βοήθησε !

Καὶ ἡ θαλαμηπόλος λαβοῦσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς διέβαι-
νεν ἤδη μικρὸν τινα διάδρομον συγκοινοῦντα τοὺς δύο θαλάμους·
ἡ κίνησις, ἡ ἐπαφὴ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, καθόσον αἱ θύραι εἶχον μείνει
ἀνοικταί, ἐπέφερον εὐάρεστον ἀποτέλεσμα. Ἡ Ἄνθῃ ἑταράχθη, ἔφερε
τὴν χεῖρα μηχανικῶς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, ἐξ ἧς βαρὺς διέφυγε στεναγ-
μὸς καὶ οἱ ἡμίκλειστοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν.

— ὦ ! συνῆλθε, συνῆλθε κυρία ! δὲν εἶναι τίποτε, ἐφώνησεν ἡ Μα-
ρία, ἰδοὺ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ τῷ ὄντι πρὶν ἔτι ἐναποθέσει αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἡ Ἄνθῃ
ἤνοιξε τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς. καὶ ἐπέκτεινε βλέμμα πε-
ρίεργον περὶ αὐτὴν. Πάραυτα ἐνόησε τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐνθυμη-
θεῖσα τὴν ἀφορμὴν, ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου διὰ νὰ κρύ-
ψῃ τὴν ταραχὴν τῆς.

— Ἄνθῃ μου ! Ἄνθῃ μου ! καλὴ μου κόρη, τί ἔπαθες ; τί ἔχεις ;

— Τίποτε μῆτέρ μου, ἐτρόμαξα. . . .

— Ἄχ ! ἀπὸ χθὲς τὸ ἐσπέρας πάντα τρομάζεις· σ' ἐβάσκαναν !
Ἄλλὰ τί σ' ἔκαμε νὰ τρομάξῃς ;

— Μία ἄμαξα ! νά ! ἐνῶ ἤμουν εἰς τὸ παράθυρον διέβαινε μία ἄ-
μαξα καὶ

— Πλὴν διατί μοῦ κρύπτεις τὸ πρόσωπον, ἄφες νὰ ἰδῶ τοὺς ὀ-
φθαλμούς σου.

— Ἄλλὰ μὲ ἐνοχλεῖ τὸ φῶς.

— Λοιπὸν τί ἦτον ἡ ἄμαξα, ἥτις σ' ἔκαμε νὰ τρομάξῃς τόσῳ ;

— Ἡ ἄμαξα αὐτὴ, μῆτέρ μου, διέβαινε, ἀλλὰ μὲ τόσῃ ταχύτητι
ἔτρεχε Οἱ ἵπποι εἶχον ἀφηνιάσει καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἀναπα-
δογουρισθῇ, πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ εὐρίσκετο, καὶ ἂν ἐπιπτε κατε-
συντρίβετο.

— Αἶ ! καὶ ἄμαξα ἦτο παιδί μου· διὰ μίαν ἄμαξαν.

— Ἄμαξα ! ἀλλ' ἦτο καὶ ἄνθρωπος ἐντὸς αὐτῆς· ὦ ! πόσον ἦτον
ὠχρὸς ! καὶ ὁ ταλαίπωρος ἄμαξηλάτης σχεδὸν ἐπιπτεν.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον ἦτο ὥρα ὡσεὶ δεκάτῃ τῆς πρώτης καὶ ἤδη
ἐφαίνετο πρὸς τὸ πέλαγος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου τὸ Γαλλικὸν τα-
χυδρομ. ἀτμόπλοιον προσερχόμενον ἐκ Μασσαλίας. Ἡ θάλασσα εἶναι
γαληνιαία, οὐδεμία πνοὴ ἐρρίπιζε τὴν ὑπουλον αὐτῆς ἐπιφάνειαν
πλὴν ἐκείνη, ἣν προξενεῖ ἡ διασχίζουσα τὸ κενὸν ταχύτης.

Πρὸ πολλοῦ ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης μὲ ριτιδομένον μέτωπον, ἐφ'
οὐ παράκαιρα ἐπεκάλητο αἱ φροντίδες τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλμα-
τός του, τὸ ὁποῖον προδίδεται ἐκ τοῦ βλέμματος, τῶν κινήσεων, τῆς
συμπεριφορᾶς καὶ ἐπισφραγίζουσιν αἱ πρώται στροφαι τῆς ὀμιλίας,
ἥτις ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ περιστρέφεται ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐμ-
πορευμάτων, ἅτινα παράγει ὁ δεινὰ ἢ δεινὰ τόπος, τὰ κέρδη καὶ τὰς
ζημίας, τὸ χρηματιστήριον, τὰ συναλλάγματα καὶ ὅσα ἀπαρτίζου-

σι τὴν—*doubia scriptura*—ἐξ ὧν σπάνιον εἶναι ἢ ἀπομακρυνθῆ ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἐπαγγέλματος, φοβούμενος μὴ παρεξηγηθῆ καὶ προκύψῃ ἐκ τούτου ζημία εἰς τὴν ὀμιλίαν του, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς ἐμπόρευμα πρὸς πώλησιν.

Πρὸ πολλοῦ λοιπὸν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος διαβηματοῖ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοκινήτου ἀπὸ πρύμνης ἕως πύρας, ὡς ἂν ἤθελε νὰ καταμετρήσῃ αὐτό· καὶ ἤδη διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του διέκρινε τὰ πρὸ τοῦ Πειραιῶς, καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἀκρόπολιν, χωρὶς ὅμως νὰ φαίνεται ἐπαναπαυμένη ἢ ἀνυπομονησία του, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν ἐπειγόμενον νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, ἔνθα πόθοι, ἢ συμφέροντα ὕλικὰ τὸν καλοῦσιν· ἔθεν τὸ ἀτμοκίνητον τῷ ἐφαινετὸ βραδύπορον, ὅτι ἴσως ὁ πηδαλιούχος παρεξέκλινε τῆς ὁδοῦ, ἢ ὁ μηχανικὸς δὲν ἔδιδε τὴν ἀρκούσαν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ.

Ἄλλ' ὅσοι καὶ ἂν ἐπειγόμεθα ὁ χρόνος ἀδιάφορα μετρεῖ διὰ τῶν ἀνησυχῶν παλμῶν μας τὴν σταθερὰν πορείαν του, χαράττων τῆς ἡλικίας ἡμῶν τὸ χρονολόγιον· ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος μόλις μετὰ πολλὰ αισθάνεται, ὅτι ματαίως ἀνησύχει καὶ ἔσπευδε, διότι τέλος ἐγγίζει τὸ σημεῖον, ἐξ οὗ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισθοδρομήσῃ, καὶ λυπεῖται διότι ἀνεπαισθητῶς ἔφθασε τὸ τέρμα τοῦ τελευταίου σταθμοῦ, εἰς ὃν συγκεντροῦνται ἅπαντες. Πλὴν ἐκεῖ ἴσταται, στρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸν λογισμὸν ὅμως, καὶ πλανᾶται εἰς τὰς ἀναμνήσεις του, ζεῖ εἰς τὸ παρελθόν, διότι τοῦτο εἶναι τὸ παρόν του, καὶ δειλιᾷ νὰ προσβλέψῃ τὸ μέλλον, εἰς ὃ ἄλλοτε ἔσπευδε μετὰ πάθους, διότι οἱ πόθοι του δὲν φθάνουσι πέραν τῆς ζωῆς ἣν ἐξήντηλσε.

Τὸ ἀτμοκίνητον τέλος ὁ ἄψυχος οὗτος δελφὶν εἰσῆλθε καὶ ἐβύθισε τὴν ἀλυσίδετον ἄγκυράν του εἰς τοῦ Πειραιῶς τὰ διαβαθῆ ὕδατα, ἐκρηγνῶον τὸν περισσεύοντα θερμὸν ἀτμὸν του μετὰ κρότου καὶ ταραχῆς πολλῆς.

Οἱ ἐπιβάται ἀπεβιβάζοντο ἤδη ἐπὶ τῆς μαρμαροκτίστου προκυμαίας, ὅπου ἀμαξηλάται ζωηροὶ παρελάμβανον καὶ μετέφερον ταχυδρομοῦντες τοὺς διὰ τὰς Ἀθήνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν πρὸ μικροῦ ἀπεικονισθέντα, ὅστις κατηθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Ἐένων, ὁδὸς ἀριθ. . . .

Ἄν παρῆλθον δύο ὄροι καὶ ὁ Κύριος Σκολούδης συναλλαγματιστὴς ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ξένου τούτου· ἀνεγνωρίσθησαν κατησπᾶσθησαν καὶ τέλος τῷ προσέφερε τὴν ὑπηρεσίαν του, ὡς ἄνθρωπος ἠξέυρων νὰ ὑποχρεῖ.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε πλειότερον δὲν ἐπιθυμῶ ἢ, ἀπήντησεν ὁ ξένος, νὰ ὀδηγηθῶ παρὰ τῆ Κυρία, . . . ὡς ἔχων σπουδαίαν τινα ἐντολὴν νὰ ἐκπληρώσω παρ' αὐτῆς. Εἶναι ἐντολή τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ μακαρίτου συζύγου τῆς Ἐπιτα μὲ τὸ ἀμέσως ἀτμοκίνητον ἀναχωρῶ.

— Τόσον ταχέως;

— Ὁ καιρὸς ἐπιείγει με, πρέπει νὰ φθάσω τὴν πρώτην ἀνοιξιν εἰς Βλάχιον, ἔχω προβλέψεις σιτηρῶν καὶ μῖα.

— Καταλαμβάνω, καταλαμβάνω, εἶμαι ἐντὸς τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, καὶ — μῖα πρόβλεψις ἤξεύρω τί θὰ εἴπῃ.

— Δι' αὐτὸ βέβαια ἐπιθυμοῦν νὰ συνεννοηθῶ τὸ τάχιον καὶ διὰ τὰς ἐνταῦθα ὑποθέσεις μου.

— Διόλου δύσκολον ἐπιτρέψετε μοι μίαν στιγμὴν.

Ἐλάβε ἐν τεμάχιον χάρτου, ἔγραψε δύο λέξεις, τὸ ἐσφράγισε καὶ καλέσας τὸν ὑπηρέτην του τὸ ἐνεχείρησεν αὐτῷ, ἀφοῦ τὸν εἶπε ὀλίγας λέξεις κατ' ἰδίαν.

— Τώρα, μετ' ὀλίγας στιγμὰς καὶ εἴσθε ἐκεῖ. Τῇ ἀληθείᾳ, τί κάλλιστος ἄνθρωπος, ὁ μακαρίτης!

— Ναί! μάλιστα!

— Καὶ ἡ οἰκογένειά του ἀγαθοτάτη, ἡ μικρὰ μάλιστα θυγάτηρ του, μόλις εἶναι εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν καὶ εἶναι ἄγγελος τῆν μορφὴν καὶ τὴν ψυχὴν.

— Ἀλήθεια;

— Ὦ! χωρὶς ἀμφιβολίαν εὐδαίμων ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις ἀπολαύσει παρομοίαν σύζυγον.

— Αἶ! τοῦτο, φίλε, ὑπέλαβον ἀπαθέστατα ὁ ξένος, ἡ συζυγικὴ εὐδαιμονία εἶναι ζήτημα· καὶ δὲν ἀντιλέγω, ὅτι ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ εἶναι ἀρετὴ εἰς μίαν γυναῖκα σύζυγον, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν ἀνθρώπινον καὶ μάλιστα τὸν γυναικεῖον ψυχικὸν κρατῆρα διὰ νὰ εἰδῇ, οὕτως εἰπεῖν, ὁποῖου εἶδους μέταλλα χαλκεύουσι τοὺς πόθους τῆς; τὰ κατ' ἐπιφάνειαν ὅλα εἶναι ἀπάτη.

Ὅσον δὲ περὶ τῆς μορφῆς, οὐδὲν χρῶμα ὑπάρχει ὑπερ ἐκτιθέμενον εἰς τὸν ἥλιον ἢ τὴν βροχὴν δὲν χάνει ἐκ τῆς ἀληθοῦς χροιάς του, μάλιστα δὲ ἡ γυναικεῖα ὠραότης εἶναι ἐν τῶν χρωμάτων τὰ ὁποῖα ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀποσβύνει, καὶ ἰδοὺ δυστυχῆς ἐκεῖνος ὅστις ἐπ' αὐτοῦ ἐστήριξε τὴν εὐτυχίαν του.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου, συγχώρησόν μοι, ἐλευκάνθησαν εἰς τοῦ βίου τούτου τὰς περιπετείας καὶ βεβαίως διήλθες τὰς δοκιμασίας τῆς συζυγικῆς πλάνης, ὥστε δύνασαι νὰ προσθήσῃς εἰς ὅ,τι ἐγὼ ἐκ θεωρίας λέγω.

— Ἀλλὰ τότε τί θὰ πλανήσῃ τὸν ἐρωτόληπτον, ἂν ὄχι ἡ καλλονὴ ἢ τὸν ἀγαθὸν σύζυγον, ἂν ὄχι αἱ ψυχικαὶ ἀρεταὶ ὅταν ἀμφοτέρα συνδιάζονται· καὶ μάλιστα εἰς ταῦτα, ὡς ἐκ περισσοῦ, προσθέτει ἡ μελλόνυμφος καὶ προικα εἴκοσι, πενήτηντα χιλιάδας δραχμῶν ἐτήσιον εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον σοὶ δίδει τὴν ἀνεσιν νὰ χαρῆς τὰ ἐπιγεία ἀγαθὰ;

(ἀκολουθεῖ.)